

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Proëminum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

XII. Quod si beati oculi qui viderunt quæ Sancti Apostoli Luc. cap. 10. vers. 23. Ipse (inquit Cardinalis Toletus ad illum locum convertens se ad Divum Josephum) ipse, inquam, non solum vidit & audivit, sed in ulnis saepe portavit. Quid admirabilius (verbis utor Divi Laurentii Justiniani in fasciculo divini amoris) quam Dei Filium Virginis mammæ sugere, Josephi fovendi in gremio? *Falsè Joseph*, inquit S. Thomas de Villâ Novâ, cui donatum est talibus interesse mysteriis, horum gaudiorum fieri consortem, qui dulcissimos audire concentus caelestium spirituum, audire tripudia, videre obsequia, orantes Angelos, adorantes Reges, letantes Pastores, beatis oculis inspicere meruisti.

Quis ergo deneget, concludo verbis XIII. Divi Bernardini Senensis tom. 3. ferm. de Sancto Josepho, quod ipse tenenti Christum in brachiis tanquam Pater, & balbutienti, aut confabulanti cum ipso ut Pater, Christus sive infans, sive adultus, non ingereret, aut imprimeret ineffabiles sensus, atque jucunditates de semetipso, & hoc cooperante interius gratiâ Christi, cum filiali aspectu, afflatu, atque amplexu. Quod si hæc Jesus in D. Josepho actione intentionali seu objective? quid efficientiâ reali? assentior Ildoro Icolano part. 2. cap. 15. dicenti: Egressus IESUS ex utero Virginis, Josephi cor vulneravit aterni amoris indesititurâ ci-
catrice.

TRACTATUS TERTIUS.

D. JOSEPHI SANCTITAS ex nonnullis ejus Virtutibus.

I: **N**ON inefficiter, ut tamen arbitror, Divo Josepho strictæ ac veræ paternitatis jura respectu Christi Domini, quâvis eum non genuerit, asserimus Tractatu præcedenti: Quare licet in eo aliquibus fortè parum prolixi fuisse videri possimus, nescio tamen an omninò rectè. Meminerit si quis est talis, melius esse dicere fusè, quàm confusè, neque ex verborum mensurâ pensandam esse prolixitatem, sed ex ipsâ materiâ verborum: itaque vitiosæ prolixitatis argui non posse Tractatum illum cujus prolixitas non consistit in verbis inutilibus, sed in explicatione congruâ, in multitudine probationum, & copia objectionum & solutionum. Hinc eloquentiæ latinæ Princeps Cicero: *Ng- mis longum non est, inquit, cui nihil adimi potest, cui concinit Ildorus Pelusota epist. 57. dicens: Ver abbreviatas cum perspicuitate conjuncta, non in argu-*

mentorum prætermissione, sed in earum rerum, quæ ad instruatam materiam nihil opis conferunt, rejectione sita est. Ut enim ea quæ ab orationis argumento aliena sunt ponere, supervacaneum est: ita etiam eorum, quæ ad ipsius confirmationem aliquid momenti adferunt, nihil omittere necesse est. Quocirca ne tu quoque, si in pugnam atque in argutricem orationem incidas prolixitatem accusès; verum illud cogita, non aliter eam, id quod quærebatur, perspicuè declarare potuisse, nisi longo verborum ambitu uteretur. Nam si affirmantum duntaxat & pronuntiandum sit, brevis sanè atque compendiosa sit oratio. Si autem probandum & demonstrandum, tum verò, ut in longum quidem extendatur, omnem autem redundantiam, atque earundem rerum repetitionem fugiat, necesse est. Et Divus Augustinus in Proœmio Retractionum suarum. Absit, inquit, ut multiloquium depretem, quando necessaria dicuntur, quantalibet sermonum multitudine ac prolixitate dicantur. Melius adhuc & pressius in Exposit.

Fff

plalmi

psalmi 18. locum obscurum explicaturus ait: *Si hoc planum esset, unum aliquid audiretis: quia verò obscure dictum, multa audiretis.* Qui tamen ut multitudinem illam cum brevitate stare ostendat, ait in initio ejusdem psal. *Psalmi hujus textum breviter percurramus.* Denique in istâ Divi Josephi paternitate omnia illius magnalia in ordine gratiæ & gloriæ, ut & Sponsæ ejus in suâ maternitate, fundantur: quare in illâ stabilendâ nihil omitti debuit: & hæc fuere causæ justæ prolixitatis, non superfuitatis.

II. Manent itaque ex assertâ ibi Divi Josephi ad Christum paternitate plenissimè ac sufficientissimè probatâ, quæ Parte primâ Tract. 1. & Tract. 3. de gratiis illi ante paternitatem istam adeptam, sed tamen ejus aliquando futuræ intuitu collatis, ut scilicet ad illam convenienter, ut decebat, disponeretur pronuntiavimus, qualia sunt illa quæ de ejus singulari prædestinatione, de copiosâ ejus in utero sanctificatione, de confirmatione in gratiâ, de accelerato rationis usu, de fomite restincto, de castitate & virginitate plus quam Angelicâ differuimus: Quid enim est gratiæ, quod non debetur Patri Dei ex illis, quæ congruæ ipsius ad tale munus dispositioni conveniebant, quæ aliis eò inferioribus, collata fuisse dignoscuntur? & quantum quæro supra illos ex rectâ ratione?

III. Verùm enimverò in hæc quoque assertione jacta sunt fundamenta & præjudicia solidissima ad ea quæ deinceps dicturi sumus, maximè hoc Tractatu de ejus Sanctitate & nonnullis ejus virtutibus, & Tract. 1. Partis sequentis de ejus gloriâ apud Deum incomparabili, & Tract. 3. de ejus Patrocinio singulari: sunt enim ista illius Præcellentiſsimæ Dignitatis appendices & sequelæ.

IV. Sed esto certissimum sit hoc, efficacissimèque ex assertâ Divi Josephi Paternitate concludatur, ipsum cum gratiis, quibus ad illam præparatus est, illarumque bono usu & nunquam interrupta illis correspondendi sedulitate, necnō aliis eâ dignitate adepta ei ubertim adjectis, ad inconceptibilem sanctitatis & perfectionis gradum con-

scendisse, quem non aliter explicare possumus, quam dicendo fuisse talem, ut nulla sub Dei Matre major unquam extiterit sanctitas aut futura sit: non parùm tamen confert ad istius solidissimi præjudicii credibilitatem, & tantæ ex eo antecedente trahi solitæ sapientibus omnibus consequentiæ firmitatem, spirituales etiam nostram ædificationem, illas ejus virtutes introspicere, quas præ cæteris divinum, licet paucis, in eo observavit & commendavit Evangelium, ut nos illas nobis ipsis proponeremus imitandas tantquam summam, utpote quas ab ipso Jesu omnis sanctitatis Magistro docente & faciente didicit, & simul cum illo per totos triginta annos exercuit.

Et quia humilitas, omnium sensu, est cæterarum basis & fundamentum, ideò ab illa hanc materiam auspicabimur, finituri per charitatem quæ est earundem forma & complementum.

CAPUT PRIMUM.

De profundissimâ D. Josephi humilitate.

UOD Divus Justinus Martyr cognomento Philosophus, quæst. 36. ad Orthodoxos de Diva Deiparâ affirmavit, hoc Sanctissimo ejus Sponso Divo Josepho aptare non dubito, *Beatiorum fuisse virtute quâ Pater Dei esse meruit, quâ dignitate, quâ Pater Dei effectus est.* Nam Salvator ipse mulieri cuidam, quæ extollens vocem turbâ dixit ei, *Beatus venter qui te portavit, & uber a quo suxisti.* Respondit, *Quintimmò Beati qui audiunt verbum Dei & custodiunt illud.* Luc. cap. 11.

Sed quâ potissimum virtute istud decus comparasse dicendus est? Censeo prorsus (& quis aliter?) eadem quâ Sponsa & conjux ejus suam maternitatem. Hanc porro quâ virtute illâ variant Authotes in illâ assignandâ.

Præmium fuisse Fidei ipsius visum fuit Sanctæ Elizabethæ Mariæ S. Joannis Baptistæ: ait enim hæc Mariæ, *Beata qua credidisti, quoniam perficientur in te ea quæ dicta sunt tibi à Domino.* Hanc videtur